

zich als jongere niet recht meer, maar deze advertentie ontroerde hem.

„Mijn dierbare echtgenoot.” Wat zou er destijds bij die menschen zijn omgegaan, toen ze hadden moeten vluchten uit Middelburg, nadat de gepresenteerde families krijgsraad hadden gehouden en het vonnis van uitstooting hadden geveld?

O zeker, vroeger zou hij daar zelf niets onredelijks in gevonden hebben en zoo het grievend ware voor den betrokkene, nu ja, noblesse oblige; het ging toch ook maar niet aan om een winkeldochter, een burgermeisje, alleen door haar huwelijk maar dadelijk als een gelijke te beschouwen.

En feitelijk was het van de Bouvigne toch ook een hoon geweest aan de Middelburgsche kringen, om te willen forceeren, dat een meisje als Matje Nagelkerke in die kringen zou worden opgenomen.

Zoo zou hij vroeger gedacht hebben,

Nu dacht hij anders, milder, breeder, naar hij meende.

„Mijn dierbare echtgenoot;” hoe touchant waren die simpele woorden, die hij verstond als een wanhopige kreet van afscheid voor eeuwig, na een lange periode van groot en innig geluk.

't Ontroerde hem wonderlijk.

Hij hoestte even wat droog, legde het blad uit de hand, dronk zijn thee leeg.

Jan, over hem, het gouden lorgnet wat nijdig scheef geknepen op de groote magere neus, bleef roerloos lezen.

„Ik dienik, dat ik eens even naar de boerderie loop, vanmorgen,” sprak Simon met een wat schrille opgewektheid in zijn stem: „Heb je soms nog wat voor Tange?”

Jan wendde het hoofd, keek zijn broeder over de glazen van zijn lorgnet aan.

„Naar de boerderie?” vroeg hij verwonderd en wantrouwig.

„Ja....”

„'t Zal nogal 'n vuule pad wezen met al die regen.”

Simon haalde zijn schouders op, verwierp het bezwaar luchtig door een toet te maken van zijn lippen.

„Dus je hebt niks voor Tange?”

Jan gaf niet dadelijk antwoord, vervolgde zijn lectuur weer; dan zei hij onverschillig:

„'k Zou niet weten wat.”

„'k Zal zeggen, dat ze de Kerstmiskalkoen goed voeren,” poogde Simon te schertsen, terwijl hij opstond, doch Jan gaf geen blijk die opmerking te hooren, verstrakte verder.

Toen zei Simon ook niets meer, blies in aarzelende blijmoedigheid een vaag deuntje door zijn getuite lippen, ging naar de deur en verliet de kamer.